

Spotkanie z Małym Księciem

Zeszyt inspiracji do spektaklu
„Narysuj mi baranka”
w reżyserii Pietra Fenatiego

Warsztat ma na celu pracę z grupą dzieci w wieku 6-10 lat wokół spektaklu pt. „Narysuj mi baranka”. Przedstawiony sposób działań wykorzystuje metody pedagogiki teatru, czyli stwarza dzieciom przestrzeń do rozmowy o ich doświadczeniu spektaklu. Bardzo ważne jest tutaj aktywne słuchanie uczestników i nieprowadzenie ich do gotowych odpowiedzi. Warsztat pedagogiczno-teatralny zakłada, że każdy widzi spektakl inaczej i ma prawo do indywidualnej interpretacji – bo odbiera przedstawienie na swój wyjątkowy sposób, z własną, unikatową wrażliwością, wyobraźnią, skojarzeniami, doświadczeniem. Poprzez drobne działania teatralne i plastyczne warsztat uruchamia wyobraźnię małych widzów, którzy szukają własnych odpowiedzi na pytania, które pojawiają się w związku z obejrzanym przedstawieniem. Rola nauczyciela – prowadzącego warsztaty jest tutaj szczególna. Stwarza on przestrzeń do samodzielnego myślenia, jego zadaniem jest korzystanie z potencjału i pomysłów dzieci. Dlatego powinien być czujny i nie wyprzedzać dzieci z własnymi interpretacjami.

Czas trwania: 90 min

Zadania dla grupy

.....

1. Jak masz na imię? 10 min

Przywitaj dzieci i zapowiedz, że dzisiaj będziecie pracować wokół spektaklu „Narysuj mi baranka”, który niedawno oglądaliście. Zapytaj, kto był na spektaklu. Powiedz dzieciom, które nie widziały przedstawienia, że to nie szkodzi – mogą brać udział w zajęciach. Jeśli czegoś nie będą rozumieli, powiedz, że mogą pytać. Pamiętaj o przypominaniu, że grupa może zadawać pytania – w zasadzie w każdym ćwiczeniu. Stańcie w kole. Jeśli nie znasz grupy, to poproś, żeby każdy po kolei wypowiedział swoje imię i pokazał gestem, jaki ma dzisiaj nastrój. Wszyscy w grupie powtarzamy imię i gest trzy razy, za każdym razem coraz głośniej, mocniej, powiększając gest. Jeśli to twoja klasa, zrezygnuj z imion i zacznij od gestu pokazującego nastrój.

2. Gotowi do lotu?

20 min

Zostańcie w kole. Powiedz, że wyruszacie w podróż z Małym Księciem i musicie przygotować swoje ciała do lotu. Zapytaj, czy ktoś ma pomysł, które części ciała należy w takim razie rozgrzać i przygotować. Wykonajcie wspólnie propozycje dzieci, cały czas tworząc koło. Powiedz, że wysoko nad Ziemią jest o wiele mniej tlenu niż tutaj i że bardzo wysoko w ogóle go nie ma, dlatego musicie zabrać ze sobą zapas świeżego powietrza. Przygotujcie swoje płuca i policzki. Weźcie głęboki wdech, jakbyście ze swojego ciała robili wielki, nadmuchiwany balon. Przez chwilę przytrzymajcie powietrze i wypuście ze świstem. Powtórzcie to kilka razy. Zapytaj dzieci, czy słyszały o grawitacji lub przyciągania ziemskim. Jeśli ktoś wie coś na ten temat, to poproś, żeby wytłumaczył grupie. Jeśli nikt nie spieszy z odpowiedzią, wyjaśnij, że grawitacja to właśnie przyciąganie – chodzimy po Ziemi dlatego, że Ziemia nas przyciąga i dlatego nie odfruwamy. Spróbujcie podskoczyć i zawisnąć w powietrzu – czy to jest możliwe? Na innych planetach albo na przykład na Księżycu przyciąganie jest mniejsze i można wyżej skakać. Na jeszcze innych grawitacja jest silniejsza i bardzo trudno jest się poruszać. Wystartujcie do lotu – skorzystaj z wcześniejszych propozycji dzieci. Rozgrzejcie silniki, rozprostujcie skrzydła i latajcie po sali. Na twoje hasło „uwaga, lądujemy na planecie”, dzieci zatrzymują się. Docieramy na planetę, na której jest bardzo silne przyciąganie, prawie nie można ruszyć nogą. Spróbujcie się przemieszczać na takiej planecie o bardzo silnym przyciąganiu. A teraz zmieniamy planetę – jest tam bardzo słaba grawitacja, można skakać i poruszać się bardzo szybko. I kolejna planeta – jest na niej bardzo gorąco i trzeba bardzo szybko odrywać stopy od planety. A teraz bardzo bagnista planeta. Niech dzieci zaproponują kilka swoich planet.

3. Scena, którą zapamiętałam /zapamiętałem

10 min

Po wylądowaniu usiądźcie na podłodze. Poproś dzieci, żeby przymknęły na chwilę oczy i spróbowały przypomnieć sobie jakąś scenę ze spektaklu. Następnie niech każdy weźmie kartkę A4 i kredki i spróbuje namalować wybraną scenę – tak jak chce i tak jak ją zapamiętał. Kiedy rysunki już będą gotowe, poproś każde dziecko, żeby opowiedziało, co jest na jego rysunku.

4. Rekonstrukcja spektaklu

20 min

Spróbujcie ułożyć obrazki jeden po drugim, w kolejności, w jakiej pojawiały się w spektaklu. Nie chodzi o dokładne odtworzenie kolejności, ale opowiedzenie sobie, co się wydarzyło, co dzieci pamiętają z przedstawienia. Dopytuj dzieci, co myślą o danej scenie, co się tu mogło wydarzyć. Co robili/mówili bohaterowie? Co mógł czuć Mały Książę w tej scenie? Co inni bohaterowie? Czy byli smutni, weseli, zdziwieni? Jeśli tak, to dlaczego? Nie podpowiadaj i nie naprowadzaj na swoje odpowiedzi – obudź w sobie ciekawość, posłuchaj, w jaki sposób te obrazki zroszczyły dzieci.

5. Z kim mógłby dzisiaj spotkać się na Ziemi Mały Księżę?

10 min

Podziel grupę na 3-4 osobowe zespoły. Niech każdy zespół zastanowi się, kogo dzisiaj mógłby spotkać Mały Księżę na Ziemi. Wybierzcie taką postać, od której waszym zdaniem Mały Księżę mógłby się dowiedzieć czegoś ważnego o naszej planecie. Co to za postać? Jak wygląda? Jak się porusza? Jak mówi? Spróbujcie zainscenizować krótkie spotkanie tej postaci z Małym Księciem – ale w taki sposób, żeby każda osoba z grupy, która chce, wzięła udział w tej scenie. Może postaci będzie więcej?

6. Oglądanie i rozmowa podsumowująca

20 min

Zaprezentujcie wasze scenki. Porozmawiajcie o nich. Jak się czuliście na scenie? Co zobaczyli widzowie? Co chcieli przekazać twórcy sceny? Pamiętaj, żeby rozpocząć interpretację scenek od widzów – co dostrzegli, jak to rozumieją. Dopiero potem oddaj głos twórcom sceny. Czego Mały Księżę dowiedziałby się o naszej planecie z tych obrazów scenicznych? A czego dowiedział się ze spektaklu? Co to, waszym zdaniem, mówi o naszej planecie? Zgadzacie się z tym? Dlaczego tak, a dlaczego nie?

Bibliografia:

Otwieranie głowy, z Justyną Czarnotą-Misztal i Magdaleną Szpak rozmawia Joanna Krukowska [w:] Pedagogika teatru. Kierunki, refleksje, perspektywy, Wyd. Instytut Teatralny im. Zbigniewa Raszewskiego, Warszawa 2018, s. 55-60.

Nix Christoph, Nauka stawiania pytań, przeł. Magdalena Szpak [w:] “Dialog” nr 7-8/2016, Warszawa 2016, s. 126-130.

Szpak Magdalena, Doświadczaj [w:] “Dialog” nr 7-8/2016, Warszawa 2016, s. 131-137.

Autorka:

Magdalena Szpak – pedagog teatru i menedżer kultury. Od 2008 roku pracuje w Instytucie Teatralnym im. Zbigniewa Raszewskiego, gdzie współtworzy Dział Pedagogiki Teatru. Założycielka i członkini Stowarzyszenia Pedagogów Teatru (SPT). Absolwentka Wydziału Wiedzy o Teatrze warszawskiej Akademii Teatralnej, Podyplomowego Studium Menedżerów Kultury Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie oraz programu European Diploma in Cultural Projects Management Fundacji Marcela Hicter. Prowadzi warsztaty dla edukatorów, nauczycieli, artystów, dzieci i młodzieży. Wykłada na studiach podyplomowych Pedagogika Teatru, współprowadzonych przez Instytut Teatralny i Instytut Kultury Polskiej na Uniwersytecie Warszawskim.

**Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.**

Publikacja stanowi element projektu „EduAkcja – Teatr wzmacnia!” organizowanego przez Śląski Teatr Lalki i Aktora „Ateneum”. Celem projektu było zachęcenie nauczycieli i pedagogów do prowadzenia działań twórczych towarzyszących wizycie w teatrze. Zadanie zakładało organizację warsztatów, konsultacji i forum pn. „Teatr i Edukacja” oraz realizację zeszytów metodycznych i filmów edukacyjnych. Projekt został dofinansowany ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego pochodzących z Funduszu Promocji Kultury.

Opracowanie i koncepcja merytoryczna publikacji: Magdalena Szpak

Koordynator projektu: Anna Jadwiga Nowak

Opracowanie graficzne: Katarzyna Skoczylas

ISBN 978-83-922333-4-3

PUBLIKACJA NA LICENCJI CREATIVE COMMONS:

UZNAWIE AUTORSTWA – NA TYCH SAMYCH WARUNKACH 3.0 POLSKA (BY - SA), (<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/pl/legalcode>)

